

Psalmen in je rugzak

Wanneer ik dit voorwoord schrijf, is het begin mei en zitten we nog midden in de coronacrisis. Onzekerheid, verdriet, spanning en machteloosheid zitten ons dicht op de huid. Als er nu iets is waar ik bang voor ben, is te grote woorden uitspreken. Dus verwacht van mij geen analyse van Gods handelen in deze wereld. Hoe dikwijls liggen zijn bedoelingen deels buiten ons gezichtsveld. Maar laten we ons verwonderen over Gods nabijheid in woorden.

Wat mij weer opvalt in deze tijd, is dat ik vaker dan anders in mijn bijbeltje de Psalmen opzoek. Bij het doorbladeren zoek ik met mijn ogen de regels die me bemoedigen, troosten, inzicht geven in Gods handelen. Die woorden geven aan mijn kwetsbaarheid.

Het boek van de Psalmen is telkens weer een verrassende bron die aan alle menselijke ervaringen recht doet en die beschrijft. Dankbaarheid, vreugde, verlatenheid, boosheid en wanhoop. Al die emoties mogen er zijn voor God. Bonhoeffer schrijft in één van zijn boeken dat het bijzondere van de Psalmen is dat ze zowel het Woord van God zijn tot mensen als mensenwoorden tot God gericht. God en mens wederzijds aan elkaar verbonden.

Als kind keek ik vol bewondering naar de mensen die in de kerk de Psalmen uit hun hoofd zongen. Nu, veel jaren later kan ik daar nog jaloers op zijn: mensen die feilloos psalmen kunnen citeren. Dan heb je wel wat in je geestelijke rugzak! Zelf heb ik Psalm 8 in mijn rugzak. Het was de eerste schoolpsalm die ons dochttertje van zes uit haar hoofd moest leren.

Ik vind het nog steeds een ontroerende Psalm: “Heer onze Heer, hoe heerlijk en verheven hebt Gij uw naam op aarde uitgeschreven – machtige God, Gij die uw majesteit ten hemel over ons hebt uitgebreid”.

*Dieneke van de Kamp,
één van de twee voorzitters van de Bijbelstudiebond*

*Mensen die feilloos
Psalmen kunnen
citeren. Dan heb
je wel wat in je
geestelijke rugzak*

